

Beskidy, MTB Trophy 2013

Hvad der startede som en løs invitation, vedr. et MTB-eventyr til de Polske Alper engang til sommer, over et billardbord i skuret ved Munkesøen, en mørk vinteraften, skulle vise sig at blive en af de allermest ekstreme oplevelser 3 MTB ryttere fra KCC gennemgik i starten af Juni 2013!

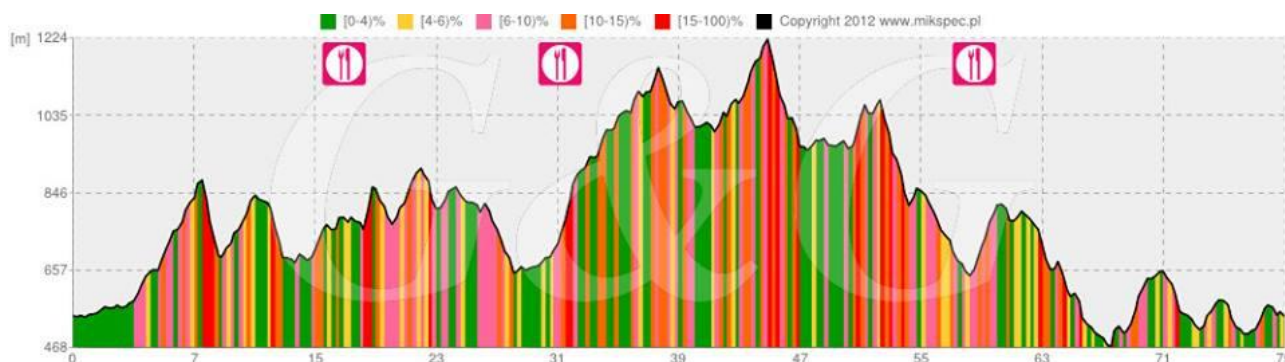
På foranledning af Per Damgaard, som havde hørt (gennem arbejdskollega fra Slagelse MTB) at der skulle foregå et MTB løb i det sydlige Polen, som skulle være et af de mest ekstreme MTB etapeløb i Europa, begyndte vi at undersøge mulighederne nærmere mht. evt. deltagelse!

Det viste sig dog hurtigt at vi ikke var de eneste danskere der havde fået samme ide´.

En stor gruppe fra DMK, samt 7-8 stykker fra Slagelse MTB havde allerede en køreplan klar til sommerens udfordring.

Efter lidt korrespondance med Slagelse MTB, tog vi så den store beslutning at melde os til MTB Trophy, BESKIDY 2013.

Løbet bliver afviklet over 4 dage, samlet distance km. 294, højdemeter ca. 12.000, køretid mellem 5 – 8 timer om dagen, i uvejsomt terræn. Lækkert!!!

Per Damgaard, Michael Lassen og undertegnet, påbegyndte træningen fra medio februar, hen mod hvad der skulle vise sig at blive noget af en mundfuld. Hvordan træner man op til et løb af sådan karakter? Som tiden nærmede sig turens afgang, blev det dog også mere og mere klart for os, at dette nok ikke kunne klares på rutinen alene.

Vi kørte en træningssamling med Slagelse MTB, som optakt og samtidig for at se hvem vi skulle følges med. Det viste sig at være 8 totalt fine fyre, som alle havde samme tilgang til MTB Sporten som os selv.

D. 28-05-2013 kl. 05.30 gik turen fra Kalundborg mod Estebna, Polen. Med opsamling i Høng, hvor Slagelse gutterne lagde biler til, fire pr. bil inkl. cykler.

Kl. 20.00 landede vi på Hotel Gron, hvor vi sluttede os til DMK, Odlo/Deuter, RMK truppen. Et hotel kun med danskere, 65 senge i alt.

Første chok var maden! Vi havde fået fortalt at det var rigtig cykelryttermad de lavede, da de var vant til at have gæster fra den del af branchen, men ak og ve, hvide ris, med varm vaniljesauce, tilsat ristede revet æble hmmm..... måske bliver det nok bedre i morgen..... det gjorde det ikke! Som eksempler kan nævnes kogt æg med hvid sauce, pandekager med våd hvid ost, ect.

Onsdag havde vi til fri afbenyttelse.

Vi fik finpudset cyklerne, hvorefter vi i samlet flok kørte ud på sporet af 1. etape, for lige at se hvor slemt det egentligt kunne være, det vi skulle udsættes for dagen efter. Efter ca. 1,5 time rolig men konstant opkørsel, valgte Per og jeg at vende snuden hjemad, hvilke jeg ikke fortryder i dag, vi skulle få tid nok i bjergene, de følgende dage.

Først etape:

Starten gik kl. 10.00 fra stadion, ca. 500 m fra hotellet. Stor anlagt startområde med musik, og deltagelse af div. leverandører til MTB sporten.

Etapen skulle være den letteste, og korteste i årets udgave, så vi havde store forhåbninger om en fed etape. Vi havde talt om at følges ad, så længe det kunne lade sig gøre, uden at det gik ud over den ene part. Det gik også fint den 1. time med ren opkørsel, hvorefter feltet blev sprængt.

Per havde trukket fra på de lange seje opkørsler, nogle langt over 20% og jeg tabte ham af syne. Dog er det jo sådan, at efter lange opkørsler kommer ALTID nedkørsler, og glæden var stor, da jeg igen så den gule "camelbak" på vej ned af en kategori "mørkesort" sinkeltrack nedkørsel.

Glæden blev dog hurtig afløst af bekymring, da jeg så Per tage turen ned af sporet med hovedet forrest og cyklen ovenpå, kun træer og klipper stopper ham, fra at fortsætte ned af skrænten.

Alt OK .....???

Per kommer på benene igen og fortsætter ufortrødent, vi følges ad til jeg bliver ramt af første cut og må stoppe for at skifte til slange. Ved første depot bliver vi skilt og ser ikke mere til hinanden på denne etape. Efter 3 timer går det langsomt op for mig at dette IKKE er Slushcup (selvom det regner og alt er mudder) og jeg bliver nødt til at disponere mine kræfter, da de første kramper kommer snigende.

Jeg er nu punkteret to gange, har ikke flere slanger tilbage og kun én Co2 patron, da uheldet sker! Endnu et cut.

Jeg prøver at finde hullet i slangen, men alt er vådt og smurt ind i mudder, så det er umuligt at udbedre. 17 km til mål, der er ikke andet at gøre end at begynde at gå.

Efter en halv time forbarmer en tysker sig og giver mig hans sidste slange. Nu mangler jeg kun en pumpe. Ud af regnen dukker Michael Lassen op, som uselvisk kaster sin pumpe over til mig og fortsætter.

Tyskerslangen viser sig selvfølgelig at være en 26", men jeg får den baksæt på efter en del besvær, for kun at konstatere at jeg i panik har trykket min kaliber sammen (uden hjulet på). Så er der kun én ting at gøre, Jeg må tage klodserne ud, ind med stemplerne, klodser i, hjul på og så af sted!!!

Jagten på Lassen går ind og jeg når ham lige inden mål. Fed afslutning som byder på vandfald, og ekstreme nedkørsler.

Vel i mål venter vi nu kun på Per..... 10 min. efter dukker han op. Jeg går straks i gang med at forklare alle de dårlige undskyldninger, for dagens resultat, da Per trumfer!

Per har knækket sin, specielt til løbet indkøbt, carbon sadel, og køre uden sadel mellem 1.-2. depot. Han låner en sadel ved 2. depot, punkterer og må skifte slange, styrter på en træbro, og ser i det hele taget herrens ud. Han ligner en der har fået tæsk med et baseballbat! Blod, mudder og blå mærker over alt.

Chok, var det 1. etape? hvad skal det ikke ende med. Lassen småtuder over overhovedet at være kommet igennem, jeg er pigesur over at skulle gå mindst 1000 km. i mudder med kramper, og Per har fået prygl af Polen, iiihhhaaaaa..... Så er vi i gang, resten af dagen står på rengøring af cykler, hvilke først slutter kl. 22.30.

Aftensmaden består af 2 x hårdkogt æg med hvid sauce og udkogte grøntsager!!!!

Anden etape:

Det har regnet hele natten og det regner stadig, men hvad gør det når man er ved godt mod. Stængerne er godt nok trætte, men spændingen over at skulle ud på den helt store tur overtager trætheden.

Vi holder sammen i startbåsen inden starten går, hvilke er sidste gang at vi følges af på dagens etape.

En etape der senere skulle vise sig at være noget af det mest ekstreme vi tre har oplevet, all inclusive.

Vi kommer alle tre godt med fra start, vi har følgeskab af nogle Slagelsegutter, og det hele ser lyst ud, lige ind til at vejen drejer lige ned i en flod/å under en bro " de andre køre den, så gør vi også"

Umiddelbart herefter går det op i himlen, først via en græs eng, herefter en grøft, og slutter i noget man må betegne som ukørbart, mudder/skærvehelvede. Stigningen er vel omkring 25 % så den kan ikke fortsætte så længe tænker jeg! Ved næste sving stopper det..... nå ikke, så ved næste sving da? Sådan fortsætter det i to stive timer. 10 % cykling 90% andegang med noget der ligner 80% af max. puls!

Endelig flader det ud, vi er på toppen af et Skisport ressort, så nu er det bare derudad.....

Temperaturen er dalet til ca. 6 grader og nedkørslen venter. Våd, kold, og godt syret til, starter en vanvittig (fed) nedkørsel, tror den vare noget der ligner en ½ time. Fingrene sover, og bremserne lugter og begynder at fade. Folk ligger hist og her efter styrt i det glatte føre. Heldigvis har arrangørerne en quardmotorcykel med bære efter på sporet, som tager sig at til skadekommande.

Efter nedkørslen, får vi ingen ro, ingen flade veje, kun op eller ned, så hele scenariet gentager sig, vi skal i himlen igen, denne gang bare endnu værre. Efter 1 times stejl teknisk opkørsel rammer vi et spor arrangørerne har lavet til lejligheden. Dvs. at man har kørt en bulldozer gennem skoven, på kanten af bjerget, hvilke resulter i at underlaget intet vand kan absorbere, med det resultat at alt er mudder. Faktisk er der så meget mudder, at cyklerne pakker totalt sammen, så ikke engang hjulene kan køre rundt. Når man skubber cyklen, står hjulene bare stille, samtidig med at den vejer helt enormt meget, og det går stadig opad.

Sådan fortsætter etappen i 6,5 time for mit vedkommende, og lidt længere tid for Per, og omkring på 7 timer for Lassen. Vi kommer i mål lidt uden for byen, men triller direkte tilbage til hotellet. Målområde og pasta klare sig selv i dag. Vi er helt tømt.

Aftensmad kl. ca. 21.30: pandekager med våd gammel sur ost!

Tredje etape:

Vågner i en 140 cm. dobbeltseng, med ørepropper, Per ligger ved siden af. Håndklæderne hænger sporadisk rundt omkring i værelset, de er møgbeskidte og våde, da de ikke kan tørre, og de bliver heller ikke skiftet ud. På gulvet er der mudder, og energipulver i én sammenblanding, der bliver nemlig heller ikke støvsuget.

Men det er helt lige meget, for benene gør så ondt, at det er det eneste man kan tænke på, maven gør knuder af den polske mad og energipulver. What a day!

Dagens etape er kongeetapen, flest højdemeter, og flest km.

Da vi kommer til startområdet erfarer vi dog at man fra arrangørernes side har valgt at skære 10 km. væk, en passage med det værste mudder. Man havde simpelthen modtaget for mange klager over gårdsdagens mudderetape fra UCI holdene, samtidig havde ca. 100 deltagere allerede valgt at opgive løbet, af den ene eller anden årsag.

Starten går, Lassen trækker godt igennem. Han har en god dag fornemmer jeg, da han forsvinder ud af horisonten i gruppen foran. Per og undertegnet følges ad over den første stigning, f... det gør ondt i hele kroppen, hvordan skal man overleve dagen.

Efter et par timer er vi blevet varme, og pludselig virker det hele igen, rytter for rytter bliver indhentet, og solen titter igennem skyerne.

Sjovt nok er det de samme ryttere man kommer til at sidde sammen med dag efter dag, selvom der er små 500 deltagere til start.

Et af de sjove indslag var en (tror vi nok) Polak som vi alle kom til at køre med. Han formåede under hele løbet på hver etape, med ca. 3 sek. mellemrum at sige "bok bok" eller var det "fuck Fuck" vi fandt aldrig ud af det.

Vi kommer gennem bregne skove, ultra flotte passager hvor man køre på bjerghylder med veiw ud over dalene. Nedkørsler der går gennem landsbyer, hvor indbyggere står langs vejen med skraller og flag, små træbroer. Vi passere grænsen til Tjekkiet og Slovakiet, flere dage.

Vel i mål, først undertegnet herefter Per D, og så Lassen som stadig er godt kørende.

Vaske sin cykel, og hjem til et varmt bad!!!! Troede vi! Der var ikke noget vand, ikke en dråbe. Fedt når man her fået shampoo i håret.... ned af gangen i bar r.. og låne en bruser på et andet værelse, sådan er Polen åbenbart.

Aftensmad, vi køber en pizza i byen.

Fjerde etape:

Endelig er vi nået til finalen, cyklerne er ved at være godt brugte, energireserverne ligeså, men "Finisher T-shirten" venter. Den skal vi have med hjem. Koste hvad det vil.

Vi starter som sædvanlig på stadion, nu kan vi snart rutinen. Stille og roligt udlæg, gas efter en time, fuld speed den sidste 1 ½ time.

Etapen er en smule afkortet(det gør slet ingen ting). Solen kommer frem efter en time, og for første gang på turen oplever vi ligefrem tørt underlag. Etapen er knald hård som de foregående, men super fed.

På asfaltnedkørslerne når hastighederne op i nærheden af 75 km/t gennem små byer. Vi kommer gennem terræn der minder om Danmark, rødder, grannåle og små skarpe stigninger.

Endelig kan man høre højttaleren fra stadion! Vi er ved at være hjemme. Den får lige den sidste spand kul, kræfterne kommer på forunderlig vis tilbage for en kort stund. En Slagelsegut sidder i skovbunden med knækket kæde! Stopper og tilbyder hjælp, han takker men sender mig videre med ordne " kør for satan, du er snart i mål"

De sidste par hundrede meter foregår stående, i én lang spurt. ENDELIG, mit navn bliver råbt op i stadionhøjttaleren da jeg passere porten.

Jeg må indrømme, at der kom sgu en lille klump i halsen, da pigen med Finisher T-Shirten giver mig hånden og siger tillykke.

10 min. efter dukker Per D op. GoPro kameraet er klar til at forevige øjeblikket, forslået og møgbeskidt men med et kæmpe smil får Per overrakt sin T-Shirts.

Der er nu gået 30 min. hvor er Lassen?

Bare han nu ikke er styrtet, eller har defekt derude et sted!..... næææ nej Gammelsmølf på den store cykel krydse porten og er inde på stadion. Sgu flot Lassen, 6er i klassen, vi tager hatten af.

Aftensmad kylling og biksemad.

Præmieoverrækkelsen sker på stadion om aftenen, og som skrevet oven for havde Kalundborg CC en mand på podiet (Michael vidste det ikke selv, så klubtrøjen var pakket ned) i kraft af Michael Lassen som blev nr. 6 i H50. Per Damgaard blev nr. 30 i H40 og Eske Glad nr. 25 i H40.

Resultater vi hver især er meget tilfredse med.

Om aftenen gik vi ud og spiste os tykke og fede i flæsk, øl og is. 100 kr.

Konklusion:

Beskidy er et utroligt smukt område, især når solen skinner, arrangørerne havde styr på tingen, massagen som vi fik dagligt på den lokale skole fungerede også til UG.

Hotellet får aldrig besøg af os fra KCC mere, det var simpelthen for ringe. Tror at 300 kr. mere havde gjort underværker.

Om det var hårdt..... Helt vildt

Om det var sjovt..... nnjjjaaaa

Hvad der var de sjoveste..... helt klart nedkørslerne

Om vi vil gøre det igen ..... måske, men helst et varmere sted

Om det var en stor oplevelse..... Helt uden sidestykke, bør prøves af alle der vil rykke sine grænser!

Med Beskidy hilsner
Michael, Per og Eske

